

Arrest

nr. 214 240 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: XX

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D.GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, en die handelt in eigen naam en samen X als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar beide kinderen. Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw,

Naam, voornaam: [E., J.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Nigeria

+ 2 kinderen: [O., M.], [°....] te Antwerpen [R.R.nr. ...]
[O., M.], [°....] te Antwerpen [R.R.nr. ...]

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk (0 dagen) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering binnen de toegekende termijn:

De betrokkene werd het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten dd.

- 02.05.2013 bijlage 13 termijn 30 dagen, betekend dd. 07.10.2014,*
- 05.02.2014 bijlage 13 termijn 30 dagen, betekend dd. 07.03.2014,*
- 02.10.2014 bijlage 13 termijn 0 dagen, betekend dd. 23.10.2014;”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1. De verzoekende partij behoort tot een gezin met drie minderjarige kinderen, bestaande uit:

- De vader: de heer [E.O.] (geboren te [...]) (Nigeria) op [...], van Nigeriaanse nationaliteit;*
- De moeder: mevrouw [E.J.], geboren te [...]) (Nigeria) op [...], van Nigeriaanse nationaliteit, van Nigeriaanse nationaliteit);*
- [O.M.], geboren op [2009] te Antwerpen;*
- [O.M.], geboren op [2012] te Merksem, Antwerpen;*
- [O.A.], geboren op [2018] te Antwerpen;*

Uit de stukken van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat op 2 oktober 2014 bij afzonderlijk aangetekend schrijven een aanvraag werd ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op naam van de minderjarige [M.O.]. Deze stukken werden op 3 oktober 2014 door de verwerende partij ontvangen.

Op 2 oktober 2014 werd aldus een verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, gelet op de gezondheidsproblemen van [O.M.].

Voor zover bekend, werd er over deze aanvraag geen beslissing genomen.

Dit kon eerder, in een zeer recent arrest van 26 juni 2018 (nr. 205 929) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds worden vastgesteld:

“Er dient dus te worden aangenomen dat op 2 oktober 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend gelet op de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij [M.O.]. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat inzake deze aanvraag reeds een beslissing is genomen. Integendeel komt het voor dat deze nieuwe verblijfsaanvraag ten onrechte is beschouwd als zijnde een actualisatie van de aanvraag van 1 augustus 2014, die op 2 oktober 2014 met een negatieve beslissing werd afgesloten.”

(arrest nr. 205 929, randnummer 2.3.2)

2. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de gezondheidsproblemen van de minderjarige [M.O.], zoals ingeroepen in de aanvraag van 2 oktober 2014.

Van een zorgvuldig bestuur kan nochtans worden verwacht dat het eerst nagaat of en in welke mate de ingeroepen gezondheidsproblemen het kind verhinderen om te reizen en/of terug te keren naar het herkomstland of een ander derde land waar het gezin kan verblijven, voorafgaand aan het nemen van verwijderingsbeslissingen die een terugkeerverplichting opleggen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” (eigen accentuering).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De gezondheidstoestand van de minderjarige diende dan ook, voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsbeslissing, te worden nagegaan.

Er blijkt echter niet dat dit onderzoek heeft plaatsgevonden.

Derhalve dringt zich een schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel, samengelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij verwijst, ter ondersteuning van deze argumentatie naar een arrest van 26 juni 2018 (nr. 205 929) van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij bovenvermelde vaststellingen expliciet worden bevestigd:

“Op lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening is gehouden met de gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij [M.O.] zoals ingeroepen in de aanvraag van 2 oktober 2014. Van een zorgvuldig bestuur kan nochtans worden verwacht dat het eerst nagaat of en in welke mate de ingeroepen gezondheidsproblemen het kind verhinderen om te reizen en/of terug te keren naar het herkomstland of een ander derde land waar het gezin kan verblijven, voorafgaand aan het nemen van verwijderingsbeslissingen die een terugkeerverplichting opleggen.”

(arrest nr. 205 929, randnummer 2.3.3)

“Gelet op het voorgaande, kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd in hun standpunt dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij onvoldoende in rekening heeft gebracht en onvoldoende heeft onderzocht. De opmerkingen in de nota doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.”

(arrest nr. 205 929, randnummer 2.3.5)

Hoewel de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde heeft, blijkt nochtans duidelijk een identieke redenering. De bestreden beslissing betrof hier eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens werd een schending vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij heeft kennelijk geen rekening gehouden met dit arrest, minstens niet bij het nemen van de bestreden beslissing.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 06.11.2017 nog melding maakte van een hangende

aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 10.11.2014. Terwijl in het kader van onderhavig annulatieberoep melding wordt gemaakt van een hangende aanvraag van 02.10.2014.

De verzoekende partij is kennelijk zelf het spoor bijster in de overvloed aan verblijfsaanvragen dewelke reeds werden ingediend. Terwijl uit nazicht van de stukken van het administratief dossier hoe dan ook blijkt dat er op heden geen hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is, zodat de kritiek van de verzoekende partij hoe dan ook grondslag mist.

Verweerder merkt in dit kader op dat de verzoekende partij er kennelijk ook niet in slaagt om een kopie van de betreffende hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor te leggen.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier hoe dan ook dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk uitdrukkelijk rekening is gehouden met de belangen, dewelke vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst in dit kader naar de synthesesnota dd. 02.07.2018 waarin inderdaad op omstandige wijze wordt ingegaan op de belangen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te weten het hoger belang van het kind, het gezinsleven én de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen individueel onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou zijn uitgevoerd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Terecht is door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verwezen naar de verschillende ingediende aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (dewelke ook betrekking hadden op het minderjarige kind Maxwell), waaromtrent werd vastgesteld dat de betreffende aanvragen tot medische regularisatie zonder uitzondering negatief werden afgesloten.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus ontegensprekelijk werd verwezen naar het feit dat in het kader van de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat geen rekening zou zijn gehouden met de medische toestand van het kind Maxwell, zoals aangevoerd in "de aanvraag van 2 oktober 2014" stelt verweerder vast dat de verzoekende partij zelf terecht aanhaalt dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedenterwerking kent, zodat niets er aan in de weg staat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van onderhavig beroep inderdaad zou vaststellen dat nergens blijkt dat met een bepaalde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden.

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel ook verwijst naar artikel 3 EVRM, stelt verweerder vast dat de verzoekende partij niet aangeeft wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "de gezondheidstoestand van het minderjarige kind voorafgaand aan het nemen van de verwijderingsbeslissing diende te worden nagegaan" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk, inzonderheid gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening werd gehouden met de aangehaalde gezondheidstoestand.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.3.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of een terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3. Verzoekers voeren aan dat er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is bij het bestuur, die is gesteund op de gezondheidsproblemen van een van de minderjarige kinderen van het gezin, meer bepaald een verblijfsaanvraag ingediend op 2 oktober 2014. Zij wijzen erop dat zulks ook reeds werd vastgesteld door de Raad in zijn arrest nr. 205 929 van 26 juni 2018. Zij benadrukken dat de in deze aanvraag ingeroepen gezondheidsproblemen van dit kind ten onrechte nog steeds niet in rekening zijn gebracht en zijn onderzocht bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing.

In zijn nota met opmerkingen antwoordt verweerder hierop dat verzoekers niet langer een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende hebben bij het bestuur en hun betoog feitelijke grondslag mist.

De stukken van het administratief dossier bevestigen echter wel degelijk dat verzoekers op 2 oktober 2014 via aangetekende brief een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omwille van de gezondheidssituatie van het minderjarige kind M. Meer bepaald blijkt uit dit dossier dat op 2 oktober 2014 bij afzonderlijke aangetekende brieven enerzijds een actualisatie werd gedaan van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 augustus 2014 die was gesteund op de gezondheidsproblemen van de vader in het gezin – de heer E.O. – en anderzijds een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend die is gesteund op de gezondheidsproblemen van het kind M.

Er dient dus te worden aangenomen dat op 2 oktober 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend gelet op de gezondheidsproblemen van het kind M. Er blijkt niet dat inzake deze aanvraag reeds een beslissing is genomen. Integendeel komt het voor dat deze nieuwe verblijfsaanvraag ten onrechte is beschouwd als zijnde een actualisatie van de aanvraag van 1 augustus 2014, die op 2 oktober 2014 met een negatieve beslissing werd afgesloten. Ter terechtzitting erkent verweerder ook dat deze aanvraag nog open staat.

2.3.4. In casu wordt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan verzoekster én aan twee van haar minderjarige kinderen, waaronder de minderjarige M.O. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening is gehouden met de gezondheidsproblemen van dit kind zoals ingeroepen in de aanvraag van 2 oktober 2014. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen in deze situatie nochtans dat het bestuur eerst nagaat of en in welke mate de ingeroepen gezondheidsproblemen dit gezinslid verhinderen om te reizen en/of terug te keren naar het herkomstland of een ander derde land waar het gezin kan verblijven, voorafgaand aan het nemen van een verwijderingsbeslissing die een terugkeerverplichting voor de verschillende gezinsleden oplegt.

2.3.5. Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen nog naar een synthesesnota van 2 juli 2018 zoals die voorhanden zou zijn in het administratief dossier en waarin, onder meer, wordt ingegaan op de gezondheidssituatie van *“de verzoekende partij”*. Zij betoogt dat er reeds verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, ook voor de gezondheidstoestand van het kind M., en deze alle zijn onderzocht maar negatief afgesloten. Zij stelt dat in het kader van deze verblijfsaanvragen reeds werd vastgesteld dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Hiermee toont verweerder echter niet aan dat er rekening is gehouden met de gezondheidssituatie van het kind M. zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 2 oktober 2014.

De synthesesnota zoals deze is terug te vinden in het administratief dossier maakt geen melding van de voormelde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, laat staan dat hieruit blijkt dat de gezondheidsproblemen van dit kind zoals ingeroepen in deze aanvraag in rekening zijn gebracht.

Het gegeven dat de gezondheidstoestand van het minderjarige kind M. mogelijk reeds voorlag bij het bestuur in eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en deze aanvragen werden afgewezen, staat er niet aan in de weg dat indien een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op deze grond en omwille van de gezondheidsredenen van het kind wordt ingediend, dan minstens diende te worden onderzocht of er dan sprake is van nieuwe elementen inzake deze gezondheidstoestand, voorafgaand aan het nemen van een verwijderingsbeslissing. Er blijkt niet dat dit onderzoek heeft plaatsgevonden.

In zoverre verweerder nog stelt dat verzoekers niet aantonen dat het voor het kind M. omwille van zijn gezondheidstoestand niet mogelijk is om het grondgebied te verlaten, gaat hij eraan voorbij dat verzoekers de gezondheidstoestand van dit kind hem opnieuw uitdrukkelijk hebben voorgelegd en het hem dan toekwam minstens te onderzoeken of er sprake is van nieuwe elementen. Hij liet dit na. Hij legt een verplichting bij de vreemdeling die op hemzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

2.3.6. Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekers worden gevolgd in hun standpunt dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing de gezondheidstoestand van de minderjarige M.O. onvoldoende in rekening heeft genomen en onvoldoende heeft onderzocht. De opmerkingen in de nota doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.3.7. Het onderzochte middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het onderzochte middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS